



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εἴκοσι κι' ἑπτὰ τ' Ἀπρίλη,
διαδόσεις, φῆμαι, θρύλοι.

Χίλια κι' ἑξακόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Χίλια διακόσα πενήντα ἔξη,
κι' ὅλοι προσμένουν τί θὰ μᾶς φέξη.

Νέου Διαδόχου Σχόλη, ποῦ τὸν καμαρώνουν ὅλοι.

Τ' Ἀη-Γεωργίου ἑξημέρωσε, γιορτὴ τοῦ καββαλάρη
μὲ τὸ λαμπρὸ κοντάρι.

Τ' Ἀη-Γεωργίου ἑξημέρωσε, γιορτὴ χαρᾶς καὶ πόνου,
κι' ἦσαν νημόσυνα παπποῦ, κι' ἦσαν γιορταῖς ἐγγόνου.

Τοῦ Κωνσταντίνου τὸ παιδί, τὸ πρῶτο τοῦ βλαστάρι,
τὸν Ἀη-Γεώργη γιῶρταζε μὲ δάφνιν κλώνари,
καὶ τροπαιούχου μάρτυρος τὸ χέρι τὸ βλογοῦσε
κι' ἐμπρὸς στὸ μνήμα τοῦ παπποῦ θλιμμένο τὸδηγοῦ-
[σε.

Κι' ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου
φύλλα τοῦ δαφνίνου κλώνου
ξανάσκόρπισ' ἐκεῖ πέρα.

Κι' ἔλεγαν στὸ παλληκάρι
τὰ χαρίσματα νὰ πάρη
τοῦ παπποῦ καὶ τοῦ πατέρα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ. — Τοῦτοι ποῦρχονται μὲ φόρα
τί χαλεύουν τέτοιαν ὥρα;
Τοῦτοι ποῦ μᾶς πολεμοῦν
καὶ στήν Ἡπειρο χυμοῦν,
καὶ τὴν Ἡπειρο γυρεύουν νὰ τὴν κάνουν Ἀλβανία
μ' ἀκατάσχετη μανία.

Τοῦτοι, ποῦ πατοῦν ποδάρι
κι' ὀλοένα φοβερίζουν,
καὶ μαζεύονται στὸ Μπάρι
καὶ τὰ δόντια των μᾶς τρίζουν.

Τοῦτοι, ποῦρχοντ' ἐδῶ πέρα
γιὰ νὰ κάνουν σκλάβους πάλι
δσους σήκωσαν κεφάλι
κι' εἶδαν Ἀλευθεριᾶς ἡμέρα.

Τοῦτοι, τοῦτοι, ποῦ περνᾶνε
μὲ φουσατά τρομερὰ
καὶ πολύχρωμα φτερά,
πῶς τοὺς λένε καὶ ποιοὶ νᾶναι;



Μήπως είναι Γότθοι κι' Ούννοι, μήπως είν' επιδραμείς;
μήπως πειρατών ἀγέλη;
ὄχι, λέγονται φρατέλοι,
καὶ πολλάκις ὡς τοιοῦτους τοὺς ὑμνήσαμε κι' ἐμεῖς.

Τοῦτοι μακαρόνια τρώνε,
Περικλέτο φαμφαρόνε,
κι' ἔχουν τώρα μόνο κάντο
τὸν Αὐλῶνα καὶ τ' Ὀτράντο.

Νάτους... φθάνουν οἱ Στρατοὶ
τῶν κλεινῶν Καραμπινιέρων,
ἐξυπηρετοῦν κι' αὐτοὶ
τὸ παγκόσμιον συμφέρον.

Ίσω φωνάζουν οἱ τρανοὶ
κι' ἐπέρχονται ξιφήρεις,
κι' ὁ κλέφτης βάζει τὴ φωνή
νὰ φύγ' ὁ νοικοκύρης.

Αὐτὴ τὴ γῆ, ποῦ πῆρατε
μ' αἵματος τόσου φόρο,
καὶ μ' αἷμα κατασπεύρατε
τῆς Λευθεριᾶς τὸν σπόρο.

Χωρὶς ἀντίστασι καμμιὰ
ἐκείνη τὴν κληρονομιά
προπάππων καὶ πατέρων.

Ἀφήσετέ τὴν νὰ γενῇ
καθὼς τὴν θέλουν οἱ τρανοὶ
βορὰ τῶν Βερσαλιέρων.

Κι' ἂν εἶσθε σεῖς πραγματικῶς ἐκείνης κληρονόμοι
μ' ἀμέτρηταις θυσίαις,
μὰ δὲν ἀκοῦν' στὴ Ρώμῃ
τέτοιαις ἀνοησίαις.

Ἦέρασαν τῆς ρωμάντζας τὰ χρόνια τὰ γελοῖα,
Μαρκέζοι κυβερνοῦν,
ρωμάντζαις δὲν περνοῦν
σὰν πρὶν' στὴν Ἰταλία.

Τώρα κι' αὐτὴ προβάλλει
γὰρ Δύναμις μεγάλη
καὶ τὴν δουλειά της ξέρει.

Καὶ πόθος ἀρπαγῆς
ἐπὶ τῆς ξένης γῆς
παράφορον τὴν φέρει.

Ὅποτεν κι' ὁ μικρούλης
κι' ὁ κοντορεβιθούλης
τύχη νὰ μεγαλώσῃ,
βάζει μὲν ἀλὸ καὶ γνῶσι.

Καὶ γίνεται Κουρσάρος,
γυπαετὸς καὶ γλάρος,
καὶ λάτρης τῆς ρεμούλας
καὶ πρῶτος φαταούλας.

Κι' ἂν ἐπιτρέψωμε καὶ σεῖς
νὰ γίνετε μεγάλοι
καὶ πρῶτοι μετὰ πρῶτων.

Βεβαίως σὰν κι' ἐμᾶς θρασεῖς
θὰ σπᾶτε τὸ κεφάλι
τῶν ταπεινῶν Εἰλώτων.

Σ' αἵματα θὰ τρυφᾶτε,
καὶ τοὺς καρποὺς τῶν ἄλλων
θὰ θέλετε νὰ φᾶτε
μὲ λύσσαν Καννιβάλων.

Τώρα τὸ μακαρόνι
πολιτικὴ του θέλει
νάχῃ τὸν Μακιαβέλη.

Καὶ τώρα δὲν ἰδρώνει
ταυτί του μὲ γελοῖαις
κι' ἰδανικαῖς φιλαίς.

Σκεφθῆτε πιά, κωθόνια,
πῶς ἄλλαξαν τὰ χρόνια.
Κόμπος παντοῦ καὶ τύφος,
καὶ σήμερα τὸ ξίφος
σὰν κι' ἄλλοτε στὴ μέση κανεῖς δὲν ἀναρτᾷ
μήτε γὰρ Γαριβάλδη, μήτε γὰρ Λιμπερτά.

Ἀλλάξανε τὰ πράγματα,
ξεχάστηκε κι' ἡ Νόρμα,
κι' αὐτὰ τὰ μελοδράματα
ἐπῆραν ἄλλη φόρμα.

Γι' αὐτὸ στὸν Τζουλιάνο μας, Μινίστρο μας πολὺ πειρο,
νὰ φέρεσθε μὲ τρόπο,
κι' ἀδειάστε μας τὴν Ἥπειρο,
κι' ἀδειάστε μας τὸν τόπο.
Κι' ὁ Πάπας Πῖος ὡς γενῇ προστάτης σας καὶ σκέπη...
δὲς μου, κυρά, τὸν ἄνδρα σου, καὶ σένα δὲν σοῦ πρόπει.

Ἔσεῖς, ποῦ μαρτυρήσατε μ' ἐκεῖνο τὸ Μπιζάνι,
φύγετε, καὶ σὰς φθάνει
τῆς δόξης τὸ στεφάνι.

Μ' ὅσα κι' ἂν λέτε δίκαια σὰς λέμε πῶς ἡ Ρώμη
μένει' στὴν ἴδια γνώμη.
Δὲν θὰ μᾶς σταματήσετε
μὲ λόγια ζαχαρένια,
κι' ἐλάτε νὰ κρατήσετε
τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Νάτους... ἔρχοντ' ἐκεῖ πέρα
γὰρ ν' ἀρπάξουνε τὴ γῆ,
ποῦ γεραίρετ' ἐλευθέρῳ
κι' ἀδελφούς της εὐλογεῖ.

Νάτους, ἔρχοντ' ἐκεῖ πέρα κι' ἔχουν ἓνα καπετάνο,
ποῦ τὸν λένε Τζουλιάνο,
κι' ἔκανε μὲ τὴν Αὐστρία.
μὴ μὲ μεγάλη συμμορία.

Θέλουν μοιραστὰ νὰ γίνῃ,
κι' οἱ φρατέλ' οἱ λατρευτοὶ
ὑποβλέπουν τοὺς Μαγάρους.

Μὰ τοὺς σκηάζονται κι' ἐκεῖνοι,
κι' εἶναι σύμμαχοι κι' αὐτοὶ
σὰν κι' ἐμᾶς μὲ τοὺς Βουλγάρους.

Τοιοντοτρόπως γίνεται μιὰ συμμαχία πρώτης,
ποῦ βασιλεύει διαρκῶς ἀγάπη κι' ἀδελφότης.
Σὺ γιὰ τὴν Σκόδρα τράβηξε κι' ἐγὼ γιὰ τὸν Αὐλῶνα,
δὲν ξέρεις γιὰ τὴν Ἡπειρο μεράκι ποῦ σοῦ τῶχω...
δύο γαιδάροι' μάλλοναν σὲ ξένον ἀχυρῶνα
καὶ κάνουνε λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

Φρυάττουν τὰ Βασίλεια,
τὰ Τάρταρα τάνηλια,
καὶ συγκινοῦνται λίθοι.

Τὸ γόητρον τῶν δυνατῶν,
τὸ γόητρον τῶν πειρατῶν
καιρίως προσεβλήθη.

Χωρὶς καμμίαν ἄδειαν
ὁ Βασιλίσκος κἀποιος γῆς
σὲ φρόνημα πλουσίας.

Προσέβαλε μ' αὐθάδειαν
τὸ γόητρον τῆς ἀρπαγῆς
καὶ τῆς λωποδυσίας.

Αὐτὸς ἐστραπατσάρισε σκηπτούχους ἐξαισίους,
Κόμητας, Μαρκησίους.
Τὸ γόητρον τὸ θαυμαστὸν
ἐξηφανίσθη τώρα...
ἴτε, στρατεύματα ληστῶν,
φωτιὰ στὴν Τσερναγόρα.

Τὸ γόητρον τῶν ἰσχυρῶν
εἶναι καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
μὴ βρέξη καὶ μὴ στάξη.

Κι' ὅταν ἐκεῖνο προσβληθῇ
κι' ἀπὸ μικροὺς χαντακωθῇ
τὸ Σύμπαν θὰ τραντάξη.

Πάλι μ' αὐτὸ τὸ γόητρον ὁ κόσμος ξεκουφαίνεται...
ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται
μὲ τὸν Βουνίσιο Βασιληᾶ, τὸν Γέρο τὸν Νικόλα,
νὰ πέσῃ τέτοιο γόητρον, περιφανὲς καθ' ὅλα.

Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἄγανακτοῦν,
κι' ὅταν κι' αὐτοὶ δὲν κατακτοῦν
τὴν κάθε γῆ τὴν ξένη,
τὶ γόητρον τοὺς μένει.

Τότε ποῦ λὲς τὸ γόητρον τοῦ κάθε φαταούλα
δὲν εἶναι παρὰ νοῦλα.
Τότ' ἐξισοῦνται καὶ μ' ἐμᾶς καὶ μὲ τοὺς ἀδυνάτους,
ποῦ καὶ τὰ μέρη δὲν μποροῦν νὰ πάρουν τὰ δικά τους.

Γι' αὐτὸ τὸ γόητρον ποῦ λὲς
μεγάλαις μπόραις καὶ πολλαῖς,
κατακλυσμὸς ραγδαῖος.

Βουβάσου, δίκχη μὴ ζητῆς,
ἀλλέως εἶσαι προπετῆς
κι' ἀδιάντροπος χυδαῖος.

Γι' αὐτὸ φουσοῦν καὶ ξεφουσοῦν,
γι' αὐτὸ τὸ γόητρον λυσοῦν
καὶ ξεσπαθώνουν πάλι
δὴλὸ γόητες μεγάλοι.

Γι' αὐτὸ κι' ὁ Μπέρτχολδ σήμερα τὸ Σύμπαν φοβερίζει
καὶ κἀπρου δόντια τρίζει.
Βρυχᾶται κι' ἡ Μακαρονοῦ
μὲ τῆς γλυκαῖς καντάδες...
τὸν ἄνδρα τῆς κι' ἡ κοσκινοῦ
μὲ τοὺς πραιματευτάδες.

Τὸ γόητρον, τὸ γόητρον, κανεῖς μὴν τὸ πειράξη,
κανεῖς μὴν τὸ ταράξη.
Γι' αὐτὸ τὸ γόητρον κι' ἐγὼ κόφτω πολλὰ καὶ ράφτω,
ποῦ κακὸ ψόφο νᾶχουνε χίλιας φοραῖς μὲ δαῦτο.

Ἄνοιξαν μιὰ πῆχυ στόμα
γιὰ νὰ χάψουν ξένο χῶμα,
μὰ τὴν ἐπαθε' στὸ τέλος
κι' ὁ Μαγάρους κι' ὁ φρατέλος,
κι' ἔτσι βρίζονται κι' οἱ δύο σὲ μιὰν ἀκρ' ἀπειπισία,
ποῦ δὲν μπόρεσαν νὰ κάνουν ἀπὸ τώρα μοιραστὰ.

Ὅλοι θέλουν νὰ μᾶς ρέψουν
καὶ τοὺς κόπους μας νὰ δρέψουν,
Περικλέτο δυστυχῇ.

Καὶ συγχρόνως εἶναι φίλοι,
κι' ἔχουν ζάχαρη' στὰ χεῖλη
καὶ φαρμάκι' στὴν ψυχῇ.

Βάρδα βάρδα νὰ περάσουν διπλωματικοὶ Κουρσάροι
καὶ μπακάληδες Μινίστροι,
γαῖδουραῖς χωρὶς σαμάρι,
γαῖδουραῖς χωρὶς καπίστροι.

Π. — Γιατὶ βρίζεις τοὺς μεγάλους, ἀδελφέ μου Φα-
[σοῦλη]
κλέβουν ἄτομα καὶ κράτη, ποῖος ὀλίγο, ποῖος πολὺ.
Μὲ βροισίδια κάθε τόσο τίποτα θαρρῶ δὲν βγαίνει...
τοῦμπα τοῦμπα τὸ λεγέني,
τοῦτο ποῦπανε θὰ γένη.

Φ. — Ξέρω πῶς ἀν' βροῖσω Μπέρτχολδ, πῶς ἀν' βροῖσω
τίποτε μ' αὐτὸ δὲν κάνω. [Τζουλιάνο,
Ὅμως ὅπλον δὲν μᾶς μένει
κατὰ τῶν τρανῶν ἐν γένει,
παρὰ μόνον ἡ φτυσιά,
ἡ πεντάλφα κι' ἡ βροισιά.

Η. — Εἶναι καιρὸς σου πιά νὰ φῆς δὴλὸ χαστουκαῖς.
[σαλιάρη]
γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν πόλεμο δὲν ἔφαγες στηλιάρι.
Φ. — Ὅσο κι' ἀν' δέρνης' στῆς βροισίας γενναίως ἀπαμ-
μ' αὐταῖς ἀνακουφίζομαι καὶ κάπως ξεθυμῶ. [νε]